

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **V.D.L.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č.
bytem ..., zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4,
190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00
Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 5.12.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2017,
č.j. OAM-159/LE-LE05-LE05-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovený zástupce žalobce Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 5.12.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2017, č.j. OAM-159/LE-LE05-LE05-2017, který rozhodl o žádosti žalobce tak, že azyl pro existenci důvodů podle § 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), nelze udělit a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, nelze udělit. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce a usnesením ze dne 21.12.2017 č.j. 60Az 89/2017-24 mu byla ustanovena zástupcem Organizace pro pomoc uprchlíkům z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9.*

Žalobce v úvodu žaloby k výzvě soudu doplněné dne 11.1.2018 ustanoveným zástupcem obecně namítal porušení § 14a a § 15a zákona o azylu a dále § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád**). Žalobce nerozporoval závěr

žalovaného o tom, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ale nesouhlasil se závěrem, že v jeho případě lze aplikovat vylučující klauzuli podle § 15a zákona o azylu, v důsledku čeho mu není možné udělit ani doplňkovou ochranu. Naplnění podmínek pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu shledal žalovaný v tom, že žalobce při výsledku uvedl, že při demonstraci bil policisty dřevěnou tyčí. Uvedené ustanovení zákona o azylu s určitými odchylkami odpovídá čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice, který vymezuje důvody vylučující určitou osobu z postavení uprchlíka (v českém právu mu v zásadě odpovídá § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu). Toto ustanovení má základ v Úmluvě o právním postavení uprchlíků, jejíž čl. 1 odst. F písm. b) vylučuje aplikaci úmluvy na osobu, o níž jsou vážné důvody domnívat se, že se dopustila vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík. Tato ustanovení vylučují přiznání mezinárodní ochrany cizinci, u něhož je důvodné podezření, že se dopustil vážného zločinu. Že jsou pojmy užitě v § 15 odst. 1 písm. b) a v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu synonyma, ostatně již ve vztahu ke znění účinnému před novelizací provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. konstatovala jak judikatura, tak doktrína. Výklad pojmu vážný zločin v § 15a zákona o azylu v souvislosti s doplňkovou ochranou tak musí být v souladu s významem, jaký je mu ve vztahu k azylu připisován v režimu Ženevské úmluvy i kvalifikační směrnice (rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 1.2.2017, č.j. 6 Azs 309/2016-28). Pro výklad příslušného ustanovení Ženevské úmluvy žalobce odkázal na vodítka v Příručce UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, konkrétně bod 155 a bod 157. Následně žalobce poukázal na to, že výkladem pojmu závažný nepolitický čin užitého v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 9. listopadu 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, Spolková republika Německo proti B a D, v němž dospěl k závěru, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním přezkumem konkrétních skutečností (odstavec 94 odůvodnění). S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku, zda skutečnost, že žalobce bez důkazů uvedl, že bil policisty dřevěnou tyčí, představuje dostatečný důvod pro aplikaci ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z výše uvedeného vyplývá, že při aplikaci vylučující klauzule je vždy potřeba vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu žadatele o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí však takové individuální hodnocení v dostatečném rozsahu neobsahuje. Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že se žalobce dopustil vážného zločinu, ve skutečnosti je odůvodnění napadeného rozhodnutí postaveno pouze na jednostranné výpovědi žalobce, kdy je tato ponechána bez dalších podpůrných důkazů. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních a majetkových poměrech, a dále usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2017 č.j. 75A 26/2017-31 a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13.11.2017 č.j. 17A 141/2017-19.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 27.11.2017, č.j. OAM-159/LE-LE05-LE05-2017, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že azyl pro existenci důvodů podle § 15 zákona o azylu nelze udělit a současně dle § 15a zákona o azylu nelze udělit doplňkovou ochranu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 24.10.2017 podal žádost o udělení

mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se v dubnu 2017 společně se skupinou lidí zúčastnil demonstrace proti Tchajwanu (Fromosa), který vypouštěl jedovaté látky do moře ve středním Vietnamu, a byli potlačeni policií. Pokračoval, že proto došlo k potyčkám mezi demonstranty a policií, on zranil policistu a je v současnosti stíhán, proto žádá o azyl, protože pokud se vrátí do Vietnamu, může být odsouzen k vysokému trestu vězení a bude to mít velký vliv na jeho život.

V rámci správního řízení byly se žalobcem provedeny dva pohovory za účelem dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy mimo jiné uvedl, že žádá o azyl, protože se v domovském státu popral s policisty, a proto mu jeho rodiče financovali cestu z Vietnamu. Sdělil, že po svém prvním vstupu do ČR nepožádal o mezinárodní ochranu, protože chtěl požádat o azyl v Německu, když však zjistil, že to nejde, požádal po svém vrácení do ČR. Dále uvedl, že se zúčastnil demonstrace ve Vietnamu, protože bydlí blízko moře a tchajwanská firma tam vypouští odpad a ničí tak životní prostředí, což má vliv na jejich život. Demonstrace nebyla povolena a žalobce na této demonstraci zbil policistu dřevěnou tyčí. Policisté tuto demonstraci rozehnali, přičemž bili lidi obušky. Poté se část demonstrantů seskupila a vzala různé zbraně, které našla, jako tyče apod., vrátila se na místo demonstrace a zbila policisty. Žalobce pokračoval, že policistů bylo asi 50 a vrátivší demonstranti, kteří zaútočili na policisty, měli velkou převahu. Vypověděl, že ani neví, jaké zranění policistovi způsobil, neboť tam byl zmatek. Žalobce popsal, že policistu zbil tak, že jej bil tyčí hlava nehlava, pořádně ani neví, kam jej zasáhl. Bil i více policistů, nejen jednoho, bil je různě, kam se dalo, hlavně do hlavy, policisté pak ustoupili a on utekl. Žalobce ve strachu z trestního stíhání a následného odsouzení uprchl z domovského státu, protože byl přesvědčený, že některého policistu zranil, když je bil tyčí do hlavy, ale neví, jak vážné to bylo.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je skutečnost, že ve Vietnamu při demonstraci napadl a zbil dřevěnou tyčí policistu a je tam nyní za to hledán policií. Obává se proto uvěznění a ve vězení i možné pomsty příbuzného policisty. Jiný důvod pro opuštění Vietnamu a podání žádosti o mezinárodní ochranu podle svých slov neměl. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Po pečlivém posouzení výpovědi žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany správní orgán dospěl k závěru, že na žalobce bylo nezbytné aplikovat § 15 a § 15a zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení vyšly najevo velmi závažné skutečnosti, které ho vedly k jednoznačnému závěru, že v případě žalobce je důvodné podezření, že spáchal vážný nepolitický zločin, který je předvídan právě v § 15 zákona o azylu pro případy, kdy nelze žadateli o udělení mezinárodní ochrany azyl udělit.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.2.2018 nesouhlasil s obsahem žalobní argumentace a uvedl, že vycházel z individuálních okolností daného případu. Za účelem dostatečného zjištění stavu věci byly se žalobcem realizovány dva pohovory, v nichž dostal příležitost sdělit veškeré podstatné skutečnosti vážící se k důvodům podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce, jak sám tvrdil, zemi své státní příslušnosti opustil poté, kdy se dopustil násilí na jednom či více policistech, ale dříve, než policie vypátrala, kdo je za toto

násilí odpovědný. Žalovaný odmítl námitku porušení ustanovení § 3 správního řádu s tím, že v rozhodnutí poukázal na to, že mu není známo, jak byl žalobcem popsán skutek kvalifikován příslušnými vietnamskými orgány, ani zda byl žalobce obviněn či zda je trestně stíhán, když tyto informace není žalobce schopen poskytnout. Zdůraznil, že vzhledem k vázanosti ustanovením § 19 odst. 2 zákona o azylu nemá možnost tvrzení žalobce a stav jeho trestního stíhání ve Vietnamu ověřit. Z výpovědi samotného žalobce, na niž je tak správní orgán odkázán, však vyplývá důvodné podezření, že se vážného nepolitického zločinu dopustil. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 31.3.2011 č.j. 4 Azs 60/2007–136. Žalovaný tak žalobcem popsané jednání a uváděné souvislosti vcelku podrobně analyzoval a dospěl k závěru o naplnění podmínek pro aplikaci vylučující klauzule, konkrétně i ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí srozumitelně a dostatečně podrobně popsal logický sled úvah, které jej k vyslovenému závěru vedly. Jelikož neměl k dispozici informaci o tom, jak žalobcem popsané násilné jednání kvalifikovaly orgány činné v trestním řízení ve Vietnamu, jejichž postihu se žalobce obává, vycházel při posouzení případu z právní úpravy platné na zdejším území, zabýval se úvahou stran společenské nebezpečnosti popsání jednání. Na základě těchto úvah konstatoval, že popsání jednání naplňuje znaky zločinu, a to – vzhledem k motivaci pomstít se a absenci dalších politických souvislostí - zločinu nepolitického. Pro způsob vedení útoku a jeho násilný charakter pak shledal, že takový zločin lze obecně považovat za vážný. Ostatně i dle stanoviska generálního advokáta Paolo Mengozzi ve vazbě na rozsudek SD EU ze dne 9.11.2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, SRN proti B a D, jsou za vážné zločiny obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka. Pro aplikaci vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je rozhodující existence důvodného podezření, že se cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, dopustil vážného zločinu. Je bezpředmětné ve vztahu k doplňkové ochraně, již se žalobce svou argumentací domáhá, zvažovat, zda jde o zločin politický či nikoli. Žalovaný v pasáži odůvodnění týkající se § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu odkázal na předchozí vymezení pojmu vážný zločin, jak se jím zabýval ve vztahu k důvodům vyloučení z možnosti udělit azyl. Zmínil konkrétní skutkové okolnosti, vedoucí jej k závěru o důvodném podezření z jeho spáchání. Ačkoli žalobce správnímu orgánu připomněl nezbytnost komplexního posouzení individuálních okolností každého jednotlivého případu, žalovaný svým postupem nepochybil ani v tomto ohledu, jak ostatně dokládá odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 27.11.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.2.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 27.11.2017 žalobci předáno dne 29.11.2017.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání

napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu azyl nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil před vydáním rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany vážného nepolitického zločinu nebo zvlášť krutého činu, i když byl údajně spáchán s politickým cílem mimo území.

Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.

Žaloba byla postavena na okruhu žalobních námitek, týkající se pojmu „vážný zločin“ a toho, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku, zda situace žalobce představuje dostatečný důvod pro aplikaci ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Soud na úvod odkazuje na rozsudek NSS dne 7.9.2010 č.j. 4 Azs 60/2007-119: *„jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany), rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.“*

Správní orgán dospěl k závěru, že na danou věc dopadá shora citovaná ustanovení § 15 a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, proto v souladu s tímto právním názorem NSS nezkoumal dále případnou existenci důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu. Rozhodující je, zda žalobcem spáchaný trestný čin lze podřadit pod neurčitý právní pojem „vážný zločin“ ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na tento neurčitý právní pojem, tudíž správnímu orgánu svědčí správní uvážení, zda určité jednání tomuto pojmu podřadí, avšak nesmí se jednat o projev libovůle. Přezkumná role soudu je proto v tomto případě omezena.

V této situaci zdejší soud dále poukazuje na rozsudek NSS ze dne 1.2.2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28, ve kterém se uvádí, že „ (...) závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které

je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění). Nejvyšší správní soud považuje také za potřebné postavit na jisto, že uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného, jak posuzovat případné naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající – žalovanému v dalším řízení nic nebrání identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda se stěžovatel vážného zločinu dopustil.“

Žalovaný v napadeném rozhodnutí při posuzování existence „vážného zločinu“ na straně žalobce zohlednil nejen kategorizaci jím spáchaného trestného činu jako zvlášť závažného zločinu (viz § 14 odst. 3 trestního zákoníku), nýbrž i to, že šlo o úmyslný trestný čin. Zohlednil i podstatu tohoto trestného činu a poukázal na to, že žalobce, jak sám uvedl ve výpovědích, spáchal uvedený trestný čin proti policistům ve snaze o odplatu. Vedl přitom útok se zbraní na hlavu, tedy do míst, kde jsou uloženy životně důležité orgány a podle svého vlastního vyjádření přinejmenším jednoho policistu zranil. Společenskou nebezpečnost tohoto jednání lze posoudit jako velmi vysokou vzhledem k jeho závažnému násilnému charakteru i dalším okolnostem, tedy že byl veden proti policistovi ze msty a že po činu se žalobce následky svého jednání nesnažil nijak zmírnit, o osud poškozeného se evidentně ani nijak nezajímal. Tento skutek žalobce spáchal na území Vietnamu, je tedy splněna geografická podmínka, tedy, že se jednání sankciovaného ustanovením § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, resp. čl. 1F písm. b) Ženevské úmluvy, resp. čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice, dopustil mimo zemi svého azylu, kterou je v tomto případě ČR.

Soud na podkladě těchto skutečností uzavřel, že posouzení okolností spáchaného trestného činu bylo žalovaným dostatečně individualizováno a odůvodnění jeho rozhodnutí bylo logicky konzistentní. V daném případě je nutné poukázat zejména na to, že k aplikaci § 15a postačuje důvodné podezření ze spáchání vážného zločinu. Z žalobou napadeného rozhodnutí a ze správního materiálu vyplývá, že žalovaný dostatečně podrobně, logicky a přezkoumatelným způsobem vyložil, na základě jakých okolností dospěl k závěru, že žalobce je důvodně podezřelý, že se dopustil vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný postupoval v souladu s rozsudkem NSS ze dne 1.2.2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28, neboť posuzoval individuální okolnosti případu. Na základě výše uvedeného soud považuje za správný závěr žalovaného, že žalobce je důvodně podezřelý z toho, že se dopustil vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Ve *výroku III. rozsudku* nebyla přiznána náhrada nákladů řízení ustanovenému zástupci, Organizaci pro pomoc uprchlíkům, neboť tento žádné účelně vynaložené náklady nevyúčtoval, a jak vyplynulo z obsahu spisu, ani žádné mu nevznikly, neboť soud rozhodl bez jednání. K eventuální odměně za zastupování soud odkazuje na § 35 odst. 8 věta první s.ř.s., dle kterého navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Právě citované ustanovení garantuje všem ustanoveným zástupcům, že jim stát uhradí hotové výdaje. Odměna za zastupování však podle tohoto ustanovení náleží pouze osobám uvedeným v § 35 odst. 2 s.ř.s., tj. advokátům a osobám, které vykonávají specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činností v nich uvedených; takovými osobami jsou např. patentoví zástupci, daňoví poradci apod. Ustanovený zástupce v souzené věci nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s.ř.s., proto má právo jen na náhradu účelně vynaložených nákladů, nikoliv odměnu za zastupování.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. srpna 2018

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: K.